

РЕШЕНИЕ

№ 3767

гр. София, 08.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.05.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **3090** по описа за **2023** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на М. Г. Р., срещу решение № 9 от 03.01.2023 г. по НАХД № 11822/2022 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 15 -ти състав, с което е изменен Електронен фиш серия К № 6100663/30.06.2022 г. издаден от Столичната дирекция на вътрешните работи, на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал. 4 от ЗДвП за налагане на административно наказание „глоба” в размер на 1200 лв., за извършено нарушение по чл.21, ал. 1 от ЗДвП, като е намален размерът на глобата на 600 лева.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на въззивното решение, като постановено в нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК. В тази връзка касаторът, сочи идентични с наведените пред СРС доводи. Иска отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да

бъде отменено наказателното постановление. Претендира разноски.

В съдебно заседание касаторът, редовно призван, не се явява и не се представлява.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи СДВР, отдел „Пътна полиция“, чрез писмена защита оспорва касационната жалба. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, X. касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови решението си, районният съд е събрал писмени и гласни доказателства, въз основа на които е установил фактическата обстановка, както следва:

На 30.06.2022 г., около 11.14 часа, в [населено място], е заснет лек автомобил „Т.“, модел „И“ с рег. [рег.номер на МПС], управляван по [улица]до № 28 с посока на движение от [улица]към [улица]. Скоростта на движение на лекия автомобил била засечена с техническо средство – мобилна система за видеоконтрол „С.“, с № MD 1196, от 94 км./ч.,при разрешена такава – 50 км./ч. в населено място, т.е. превишение от 44 км./ч. Регистриран собственик на това МПС е М. Г. Р.. На същия е издаден електронен фиш, с който е ангажирана административнонаказателната му отговорност за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, чрез налагане на глоба в размер на 1200 лева, на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4 от ЗДвП.

За да измени НП, районният съд е приел изводи, че М. Р. е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, изразяващо се в нарушение на правилата за максимално допустимата скорост на движение при управление на МПС. Съдът е намерил още, че оспореният ЕФ притежава задължителните реквизити по чл. 189, ал. 4 ЗДвП, но предвид липсата на доказателства за „повторност“ на извършеното нарушение, обуславящо приложението на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП е изменил ЕФ в частта, относно размера на наложената

„глоба“ като на основание чл. 182, ал. 1 т. 5 ЗДвП е определил „глоба“ в размер на 600 лева.

Решението е постановено при правилно приложение на материалния закон. Формираните изводи на съда са в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички доказателствата, поради което напълно се споделят от настоящата касационна инстанция изложените в него мотиви.

Съобразно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, при нарушение, установено и заснето с техническо средство, в отсъствието на контролен орган и на нарушител се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство, преминало първоначална и последваща метрологична проверка, което е заснело и записало датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство по смисъла на чл. 165, ал. 2, т. 6 ЗДвП, като по делото са приобщени снимките, които са годни веществени доказателства по смисъла на чл. 189, ал. 15 ЗДвП.

Касационният състав преценява като неоснователни доводите на жалбоподателя за неспазена форма на санкционния акт, поради липса на реквизити. Видно от съдържанието на процесния електронен фиш, всички нормативно установени с норма на чл. 189, ал. 4 изр. второ от ЗДвП реквизити са налице, поради което актът отговаря в пълна степен на законовите изисквания за форма и съдържание.

Неоснователни са доводите в касационната жалба, че в издадения ЕФ не е отразено дали е бил приспаднал толеранс в размер на 3 %. В случая този толеранс за допустима грешка при работата на техническото средство, съобразно чл. 755, ал. 1, т. 2 от Наредбата за средства за измерване е взет предвид, като е отразен в ЕФ - „нарушението установено с АТСС след приспаднал толеранс“.

По отношение на възражението в касационната жалба във връзка с посочената в ЕФ санкционната норма, настоящият състав следва да отбележи, че районният съд в съответствие с правомощията си по чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН, правилно е изменил ЕФ, като е приложил разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, предвиждаща по-леко наказание за установеното нарушение, с оглед липсата на доказана „повторност“ на нарушението по смисъла на параграф 6, т. 33 от ДР на ЗДвП. Районният съд е подложил на задълбочен анализ цялата доказателствена съвкупност и

в частност налице ли е „повторност“ на извършеното нарушение. Ето защо настоящият съдебен състав намира, че районният съд мотивирано и обосновано е приложил разпоредбата на разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 5 ЗДвП., като е редуцирал наложената санкция съобразно нея и е изменил ЕФ.

Правилно районният съд, въз основа на събраните по делото доказателства е приел, че касаторът е нарушил чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, тъй като същият, като участник в движението, не се е съобразил с въведеното ограничение на скоростта от 50 км/ч. за населено място.

В отсъствието на отменителни основания по чл. 348, т. 1, т. 1 - 2 НПК касационната жалба следва да се отхвърли като неоснователна, а оспореното с нея решение да бъде оставено в сила. При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, във връзка с чл. 78 ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 9/03.01.2023 г., постановено по НАХД № 11822/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 15-ти състав.

ОСЪЖДА М. Г. Р. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи отдел „Пътна полиция“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100/ сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.